

อายุสฺมา หิ สารีปุตโต สตฺตาสีตโกฏฺฐิณํ ปหาย ปพฺพชิตฺวา “จาลา, อุปจาลา, ลีสุปจาลาติ ติสฺโส ภคินีโย “จุนฺโท, อุปเสนฺติ อิม เทว ภาตโร ปพฺพาเชลล ๑

ดังจะกล่าวโดยพิสดาร อ. พระสารีบุตร ผู้มีอายุ ละแล้ว ซึ่งทรัพย์มีโกฏิแปดสิบเจ็ดเป็นประมาณ บวชแล้ว ยังน้องสาว ท. สาม คือ อ. นางจาลา, อ. นางอุปจาลา, อ. นางลีสุปจาลา ยังน้องชาย ท. สอง เหล่านี้ คือ อ. จุนทะ, อ. อุปเสน ให้บวชแล้ว ๑

เรวตกุมารโ เอโกว เคเห อวสิฏฺโฐ ๑

อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ ผู้เดียวเที่ยว เหลือลงแล้ว ในเรือน ๑

อถสฺส มาตา จินฺตลล “มม ปุตโต อุปติสฺโส เอตตํ ฌนํ ปหาย ปพฺพชิตฺวา ติสฺโส ภคินีโย เทว จ ภาตโร ปพฺพาเชลล, เรวโต เอโกว อวสิฏฺโฐ; สเจ อิมปิ ปพฺพาเชลลสฺสติ, เอตตํ โน ฌนํ นลลิสฺสติ, กุลวโส ปจฺฉิขฺชิสฺสติ; (P75) ทหฺรกาเลเยว นํ ฆรฺวาลเสน พนฺธิสฺสามีติ ๑

ครั้งนั้น อ. มารดา (ของกุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น คิดแล้ว ว่า “อ. อุปติสสะ ผู้เป็นบุตร ของเรา ละแล้ว ซึ่งทรัพย์ อันมีประมาณเท่านี้ บวชแล้ว ยังน้องสาว ท. สาม (ด้วย) ยังน้องชาย ท. สอง ด้วย ให้บวชแล้ว, อ. เรวตะ ผู้เดียวเที่ยว เหลือลงแล้ว, ถ้าวว่า (อ. อุปติสสะ) (ยังเรวตะ) แม่นี้ จักให้บวชไสร้, อ. ทรัพย์ อันมีประมาณเท่านี้ ของเรา ท. จักฉิบหาย , อ. วงศ์แห่งตระกูล จักขาดสูญ, (อ. เรา) จักผูก (ซึ่งเรวตะ) นั้น ด้วยการอยู่ครองซึ่งเรือน ในกาล (แห่งเรวตะนั้น) เป็นเด็กนั้นเที่ยว” ดังนี้ ๑

สารีปุตตตเถโรปิ ปฏิกฺขเจว ภิกฺขุ อาณานิเปลล “สเจ อาวุโส เรวโต ปพฺพชิตฺวาโม อาคจฺจนติ, อาคตมตฺตเมว นํ ปพฺพาเชยฺยาถ; มม มาตาปิโตร มิจฺฉาภิกฺขจิกา, กิณฺเตหิ อาปฺจุจฺฉิเตหิ, อหเมว ตสฺส มาตา จ ปีตา จาติ ๑

แม้ อ. พระเถระชื่อว่าสารีบุตร สั่งบังคับแล้ว ซึ่งภิกษุ ท. ก่อนนั้นเที่ยว ว่า “ดูก่อนท่านผู้มีอายุ ถ้าวว่า อ. เรวตะ เป็นผู้ไคร่ เพื่ออันบวช (เป็น) ย่อมมาไสร้, (อ. ท่าน ท.) (ยังเรวตะ) นั้น ผู้สีกว่ามาแล้วนั้นเที่ยว พึงให้บวช, อ. มารดาและบิดา ท. ของเรา เป็นผู้มีความเห็นผิด (ย่อมเป็น), (อ. ประโยชน์) อะไร (ด้วยมารดาและบิดา ท.) เหล่านั้น ผู้ (อันเรวตะ) อ้ามาแล้ว, อ. เรานั้นเที่ยว เป็นมารดาด้วย เป็นบิดาด้วย (ของเรวตะ) นั้น (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๑

มาตาปิสฺส เรวตกุมารํ สตฺตวสฺสลิเกว ฆรพฺนฺธเนน พนฺธิตุกามา สมฺชาติเก กุเล กุมาริกํ วาเรตฺวา ทิวสํ ววตฺถเปตฺวา กุมารํ มณฺเฑตฺวา ปสาธตฺวา มหตา ปริวารเณ สทฺธิ อาทาย กุมาริกาย ฌาติฆรํ อคฺคมาลล ๑

แม้ อ. มารดา (ของกุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น เป็นผู้ไคร่เพื่ออันผูก ซึ่งกุมารชื่อว่าเรวตะ ผู้มีกมลฝนเจ็ดนั้นเที่ยว ด้วยเป็น เครื่องผูกคือเรือน (เป็น) ขอแล้ว ซึ่งนางกุมาริกา ในตระกูล อันมีชาติอันเสมอกัน กำหนดแล้ว ซึ่งวัน ประดับแล้ว ตกแต่ง แล้ว ซึ่งกุมาร พาเอาแล้ว ได้ไปแล้ว สู่เรือนแห่งญาติ ของนางกุมาริกา กับ ด้วยบริวาร หมู่ใหญ่ ๑

อถ เนล กตมมงคลาน ทวินหนี ภาตเกส สนนปติเตส, อุทกปาติย หตเถ โอตาเรตวา มงคลานิ วตวา กุมาริกาย วุฑฐี อากงขมานา ภาตกา “ตว อยยิกาย ทิฏฐจรมม ปสส, อยยิกา วีย จิร ชีว อมมาติ อาหสฺ ๑

ครั้งนั้น ครั้นเมื่อญาติ ท. (ของชน ท.) แม้สอง ผู้มีมงคลอันกระทำแล้ว เหล่านั้น ประชุมกันแล้ว, อ. ญาติ ท. ยังมีมือ ท. ให้ข้ามลงแล้ว ในถาดแห่งน้ำ กล่าวแล้ว ซึ่งมงคล ท. หวังอยู่ ซึ่งความเจริญ แก่นางกุมาริกา กล่าวแล้ว ว่า “(อ. เธอ) จงเห็น ซึ่งธรรมอันยาย ของเธอ เห็นแล้ว, ดูก่อนแม่ (อ. เธอ) จงเป็นอยู่ ลี้นกาลนาน ราวกะ อ. ยาย” ดังนี้ ๑

เรวตกุมารโ “โก ญ โข อิมิสฺสา อยยิกาย ทิฏฐจรมโมติ จินเตตวา “กตวา อิมิสฺสา อยยิกาติ ปุจฺฉิ ๑

อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ (คิดแล้ว) ว่า “(อ. ธรรม) อะไรหนอแล เป็นธรรมอันยาย (ของนางกุมาริกา) นี้ เห็นแล้ว (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ถามแล้ว ว่า “(อ. หญิง) คนไหน เป็นยาย (ของนางกุมาริกา) นี้ (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๑

อถ น อาหสฺ “ตาท กิ น ปสฺสสิ อิมิ วิสวสฺสสติกิ ขณฺฑทนต์ ปลิตเกส วลิตตจํ ติลกาหตคตฺตํ โคปานลิวํกํ, เอสา เอติสฺสา อยยิกาติ ๑

ครั้งนั้น (อ. ญาติ ท.) กล่าวแล้ว (กะกุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น ว่า “ดูก่อนพ่อ (อ. เธอ) ย่อมไม่เห็น (ซึ่งหญิง) นี้ ผู้มีรอยแห่ง กาลฝนยี่สิบ ผู้มีฟันหัก ผู้มีผมหงอกแล้ว ผู้มีหนังเหี่ยวแล้ว ผู้มีตัวอันต่อมไผ่ขจัดทั่วแล้ว ผู้มีซี่โครงคดเพี้ยดังกลอน เรือน หรือ, (อ. หญิง) นั้น เป็นยาย (ของนางกุมาริกา) นั้น (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๑

“กิ ปน อยปี เอรูปา ภวิสฺสตีติ ๑

(อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ ถามแล้ว) ว่า “กิ (อ. นางกุมาริกา) แม้ นี้ เป็นผู้มีย่างนี้เป็นรูป จักเป็น หรือ” ดังนี้ ๑

“สเจ ชีวิสฺสตี, ภวิสฺสตี ตาทาติ ๑

(อ. ญาติ ท. กล่าวแล้ว) ว่า “ดูก่อนพ่อ ถ้าว่า (อ. นางกุมาริกา นั้น) จักเป็นอยู่ไซ้, (อ. นางกุมาริกา นั้น เป็นผู้มีย่างนี้เป็นรูป) จักเป็น” ดังนี้ ๑

โส จินเตสิ “เอรูปปิ นาม สรีรํ ชราย อิมิ วิปการํ ปาปฺนิสฺสตี, อิห เม ภาตวา อุปติสฺเสน ทิฏฺฐํ ภวิสฺสตี, อชฺเชว มยา ปลายิตฺวา ปพฺพชิตุํ วฏฺฏตีติ ๑

(อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น คิดแล้ว ว่า “อ. สรีระ ชื่อ แม้อันมีย่างนี้เป็นรูป จักถึง ซึ่งประการอันแปลก นี้ เพราะความ ชรา, (อ. เหตุ) นี้ เป็นเหตุอันอุปติสสะ ผู้เป็นพี่ชาย ของเรา เห็นแล้ว จักเป็น, อ. อันอันเรา หนีไปแล้วจึงบวช ในวันนี้ นั้น เทียว ย่อมควร” ดังนี้ ๑

อถ น ภาตกา กุมาริกาย สหฺริ เอกยานํ อาโรเปตวา อาทาย ปกฺกมฺสฺ ๑

ครั้งนั้น อ. ญาติ ท. ยกขึ้นแล้ว (ซึ่งกุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น สู่ยานคันเดียวกัน กับ ด้วยนางกุมาริกา พาเอาแล้ว หลีกไป แล้ว ๑

โส โธกํ คนฺตฺวา สรีริกัจจํ อปทิสิตฺวา “จเปถ ตาว (P76) ยานํ, โอตฺริตฺวา อาคมิสฺสสามิตฺติ ยานา โอตฺริตฺวา เอกสฺมึ คุมฺเพ โธกํ ปปญฺจํ กตฺวา อคฺมาลํ ๑

(อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น ไปแล้ว หน้อยหนึ่ง แสดงอ้างแล้ว ซึ่งกิจด้วยสรีระ (กล่าวแล้ว) ว่า “(อ. ท่าน ท.) จงพักไว้ ซึ่งยาน ก่อน, (อ. เรา) ข้ามลงแล้ว จักมา” ดังนี้ ข้ามลงแล้ว จากยาน กระทำแล้ว ซึ่งความเนิ่นช้า หน้อยหนึ่ง ที่พุ่มไม้ แห่งหนึ่ง ได้ไปแล้ว ๑

ปฺนปฺปิ โธกํ คนฺตฺวา เตเนว อปเทสฺสน โอตฺริตฺวา อภิรุทิตฺวา ปฺนปฺปิ ตเถว อกาลํ ๑

(อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น ไปแล้ว หน้อยหนึ่ง แม้อีก ข้ามลงแล้ว ด้วยการแสดงอ้าง นั้นนั่นเทียว ขึ้นเฉพาะแล้ว ได้กระทำแล้ว เหมือนอย่างนั้นนั่นเทียว แม้อีก ๑

อถสฺส ฆาตกา “อหุตา อิมสฺส อุฏฺฐานานิ วตฺตนฺตํ สลฺลกุเชตฺวา นาติทพฺพํ อารกฺขํ กิริสฺสุ ๑

ครั้งนั้น อ. ญาติ ท. (ของกุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น กำหนดแล้ว ว่า “อ. เหตุเป็นเครื่องลุกขึ้น ท. (ของกุมารชื่อว่าเรวตะ) นี้ ย่อมเป็นไป แน่แท้” ดังนี้ ไม่กระทำแล้ว ซึ่งการอารักขา อันมั่งคั่งยิ่ง ๑

โส ปฺนปฺปิ โธกํ คนฺตฺวา เตเนว อปเทสฺสน โอตฺริตฺวา “ตุมฺเห ปาเชนฺตา ปุโรโต คจฺจน, มยฺมํ ปจฺจโต สณฺนิกํ อาคมิสฺสสามาติ วตฺวา โอตฺริตฺวา คุมฺพาภิมุโข อโหสิ ๑

(อ. กุมารชื่อว่าเรวตะ) นั้น ไปแล้ว หน้อยหนึ่ง แม้อีก ข้ามลงแล้ว ด้วยการแสดงอ้าง นั้นนั่นเทียว กล่าวแล้ว ว่า “อ. ท่าน ท. ขยับไปอยู่ จงไป ข้างหน้า, อ. เรา ท. จักมา ค่อย ๆ ข้างหลัง” ดังนี้ ข้ามลงแล้ว เป็นผู้มีหน้าเฉพาะต่อพุ่มไม้ ได้เป็นแล้ว ๑